

A Fővárosi Ítéltábla a Buczkó Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Buczkó Péter) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Nehéz-Posony Márton) által képviselt alperes neve Szerkesztősége (alperes címe.) alperes ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 13. napján kelt 35.P.21.856/2018/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 5 napon belül ahu internetes hírportálon a 2018. január 29. napi kiegészítéssel közzétett „...: Üdvösség ...ban” című írás „felperes neve helyreigazítást kért” része alatt mindaddig, amíg az írás elérhető, de legalább 30 napig tegye közzé az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: A »...: Üdvösség ...ban« című cikkünk 2018. január 29. napi kiegészítésében azt a valós tény, hogy felperes neve minisztersége idején szüneteltette lelkeszi szolgálatát, de közben alkalmi jelleggel igezsolgálatot látott el, abban a hamis színben tüntettük fel, mintha a lelkeszi szolgálati jogviszony szüneteltetése alatt igezsolgálatot egyáltalán nem végezhetne. A valóságban felperes neve kérte a lelkeszi szolgálati jogviszonya szüneteltetését, és az egyházi szervek engedélyezték részére alkalmi jelleggel az igezsolgálatot.”

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

A felek a per során felmerült első- és másodfokú költségeiket maguk kötelesek viselni.

Kötelezi a felperest és a ... Zrt.-t, hogy külön felhívásra fizessenek meg a Magyar Államnak 48.000-48.000 (negyvennyolcezer-negyvennyolcezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a www....hu internetes oldalon 2017. december 24. napján „...: Üdvösség ...ban” címmel cikket jelentetett meg, amely - más témák mellett - a református lelkipásztor felperesről szól. A felperes 2014 óta szünetelteti lelkeszi szolgálati jogviszonyát annak érdekében, hogy kormányzati tisztséget tölthessen be. A felperes lelkeszi szolgálati jogviszonyát az illetékes egyházmegye hozzájárulásával szünetelteti azzal, hogy legalább évi 12 igezsolgálatot köteles végezni.

A felperes a cikk kapcsán helyreigazítási kérelmet terjesztett elő az alpereshez, amelynek következtében az alperes a cikket kiegészítette a „felperes neve helyreigazítást kért” résszel. Beszámolt ebben arról, hogy helyreigazítást kért a laptól a felperes jogi képviselője, a helyreigazítási kérelem szerint valótlannul állították, hogy az emberi erőforrások minisztere törvényellenesen református lelkész is egyben. Ezzel szemben a valóság az, hogy a két tisztség egyidejű betöltése nem ütközik törvénybe. Ezt követően a kiegészítés szerzője a kérelmet kommentálva közölte, hogy nem vitatják, közjogi értelemben lehet valaki miniszter és lelkész is egyszerre. A továbbiakban idézte a Magyarországi Református Egyház Törvénytárának részleteit. Az idézett részletből azt a következtetést vonta le, hogy közjogi értelemben ugyan nem sért törvényt a felperes, ha miniszter és lelkész is egyben, saját egyháza törvényét azonban feltétlenül sérti. Márpedig az ügyvéd a helyreigazítási kérelemben azt írta, hogy a két tisztség nem összeférhetetlen egymással, azok egyidejű betöltése nem ütközik jogszabályba.

Idézett továbbá a felperes kormány.hu-n megtalálható életrajzából, utalva arra, hogy abból az következik, hogy ezt a törvényt a felperes ismeri. Az idézet részlet szerint a felperes 2006-os országgyűlési választásokon, országos listán mandátumot szerzett, ezt követően bejelentette, hogy a Magyarországi Református Egyház törvényeinek megfelelően országgyűlési képviselősége idejére, lelkészi jellege fenntartásával, lelkészi szolgálatát szünetelteti. Ennek megfelelően a lelkészi címet sem használja. Természetesen amennyiben erre felkérést vagy meghívást kap, igehirdetői és egyéb szolgálatot végez. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes tudja, hogy nem lehet lelkész és miniszter is, ezért is mondja, hogy nem is lelkész, hanem csak lelkész jellege van. Felvetette kérdésként a cikk kiegészítésének szerzője, hogy akkor miért nem erre hivatkozott.

Ismertette a Németajkú Református Egyházközség oldalát, ahol a programok pontnál kb. kéthetente a felperes található a prédikáló lelkészek között. A prédikációk menüpontnál visszahallgathatók a beszédei, ezekből van bőven, tavaly is nagyrészt kéthetente, de karácsonykor például annál is sűrűbben, és nem a vendég igehirdetők között. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy közjogi értelemben valóban nem sért törvényt az, aki egyszerre miniszter és lelkész is, egyháza törvényeivel azonban szembe megy. A tevékenysége alapján a felperes nagyon is lelkésznek, és nem csak lelkész jellegűnek tűnik.

Ezt követően a felperes 2018. február 9. napján a kiegészítés kapcsán az alperest keresetében az alábbi tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni.

„Helyreigazítás: A 2017. december 24-én megjelent, majd 2018. januárjában kiegészített, „...: Üdvösség ...ban” című cikkünkben valótlannul állítottuk, hogy felperes neve, aki egyszerre miniszter és lelkész is, az egyháza törvényeivel szembe megy, illetve, ha miniszter és lelkész is egyben, saját egyháza törvényét feltétlenül megsérti.

Azt a valós ténytet továbbá, hogy felperes neve szünetelteti a lelkészi szolgálati jogviszonyát, de közben alkalmi jelleggel igeszolgálatot lát el, abban a hamis színben tüntettük fel, mint ha a lelkészi szolgálati jogviszony szünetelése alatt szolgálatot egyáltalán nem végezhetne, így a szünetelés alatti igeszolgálat a református egyház törvényeivel ellentétes lenne, ő viszont kifejezetten ennek tudatában mégis tart prédikációkat.

Mindezekkel szemben a valóság az, hogy felperes neve a református egyházi törvények rendelkezései szerint kérte a lelkészi szolgálati jogviszonya szünetelését, lelkészi jellege megtartásával együtt. felperes neve a lelkészi tevékenysége szüneteltetése idejére egyúttal kérte a lelkészi képesítése hatályban tartását is. A szabályszerűen előterjesztett kérelmeket az illetékes döntéshozó egyházi szervek elfogadták, így felperes neve rendelkezési állományban levő református lelkész, igei és kazuális szolgálatot alkalmi jelleggel saját korábbi és más gyülekezetben a megfelelő egyeztetések megtörtéttével elláthat, ezen státusza és tevékenysége a miniszteri tisztségének tartama alatt nem sérti a református egyház törvényét.”

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy egy tényhelyzet törvényellenesnek nyilvánítása véleménynyilvánítás, amely helyreigazításnak nem lehet tárgya. A cikk a valóságot nem tüntette fel hamis színbe, hanem a református egyház belső törvényét ismertette, majd ebből vont le logikus következtetést. A kiegészítés lényegében a felperesi értelmezés mellé az alperes értelmezését is hozzáteszi.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 12.700 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi. CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (2) bekezdését, 498. § (1) bekezdését, a PK 12. számú állásfoglalását.

A fenti rendelkezések és állásfoglalás alapján abból indult ki, hogy abban a jogkérdésben kellett döntenie, hogy az alperes által a korábbi cikk kiegészítéseként közölt tartalom tekintetében van-e helyreigazításnak helye.

Arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett cikk-kiegészítésben az alperes bemutatta a Magyar Református Egyház vonatkozó törvényét, példákat hozott fel a felperes által végzett szolgálati tevékenységből, majd ezek összevetéséből vont le következtetést, véleményét fogalmazta meg. Erre tekintettel a cikkben foglaltak sem tényállításnak nem minősülnek, sem pedig a valós tényeket nem tüntetik fel hamis színben, ezért a PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel sajtó-helyreigazítás alapjául sem szolgálhatnak.

A törvényellenessé minősítéssel az alperes a helyzetről formált véleményt, ami ennél fogva nem tekinthető jogsértőnek ezért. A perköltségről a Pp. 83. §-a szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával az elsőfokú bíróság új eljárásra és új, érdemi indokolást tartalmazó határozat meghozatalára utasítását. Másodlagosan kérte a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdései szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását.

A hatályon kívül helyezés iránti kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Nem fejtette ki, hogy miért, azaz milyen ténybeli és jogi alapon minősítette a kifogásolt közlést véleménynek. Az ítélet indokolása a fellebbező szerint nem tér ki egyáltalán az egyes kifogásolt közlésekre, amelyek között valótlan tényállítás és valós tény hamis színben való feltüntetéseinek sérelmezése is szerepelt. Az indokolás ilyen fokú hiánya lényegében alkalmatlanná teszi az elsőfokú döntés érdemi felülbírálatát. Mivel a bírósági ítélet indokokat nem tartalmaz, ebben a körben csupán a téves döntést tudja kifogásolni.

A megváltoztatás körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul minősítette a kifogásolt közléseket véleménynek, bírálatnak, mivel azok egyértelműen tényállításként értékelhetőek a bizonyíthatósági tesztre is figyelemmel. Az ugyanis, hogy a felperes, ha miniszter és lelkész is egyben, akkor saját egyháza törvényét feltétlenül megsérti, illetve felperes, aki egyszerre miniszter és lelkész is, az egyház törvényeivel szembe megy, egyértelműen igazolható vagy cáfolható.

Kifejtette, hogy az, hogy valamely állapot vagy cselekvés törvényellenes-e vagy sem, a jogi tények körébe tartozik, ezért a törvényellenesség vagy jogszabályba ütközés közlése egyértelműen tényállításnak minősül.

Azt a valós ténytet pedig, hogy szünetelteti a lelkészi szolgálati jogviszonyát, de közben alkalmi

jelleggel igazszolgálatot lát el, abban a hamis színben tünteti fel a cikk, mintha szolgálatot egyáltalán nem végezhetne, így a szüneteltetés alatti igazszolgálat a református egyház törvényeivel ellentétes lenne.

Kiemelte, hogy a perben a Magyarországi Református Egyház zsinati jogtanácsosának állásfoglalásával, okirati bizonyítékkal igazolta, hogy nem törvényellenesen miniszter és református lelkész is egyben. A két tisztséget nem tölti be, és nem is végzi törvényellenesen egyidejűleg. A lelkészi szolgálati jogviszony szüneteltetését az illetékes egyházmegye elfogadta, és számára kötelezettségként írta elő, hogy köteles évente legalább 12 igazszolgálatot végezni gyülekezetében, valamint engedélyezte számára az egyéb helyeken végzendő alkalmi igazszolgálatokat. Rendelkezési állományban lévő református lelkész, igei és kazuális szolgálatot alkalmi jelleggel saját korábbi és más gyülekezetben megfelelő egyeztetések megtörténtével elláthat. Ezen státusza és tevékenysége a miniszteri tisztsége tartama alatt nem sérti a református egyház törvényeit.

Azzal is érvelt, hogy a Fővárosi Ítéltábla egy döntésében úgy foglalt állást, hogy nem jogi álláspontot, és nem véleményt fejtett ki egy adott ügyben, hanem való tényeket hamis színben feltüntető tényállítást tett, amikor a felperesi jogalkalmazó mulasztására utaló közlést jelentetett meg. Abban az ügyben a jogalkalmazó azt a valós tényt, hogy a jogalkalmazó nem döntött egy adott kérdésben, a közlő abban a hamis színben tüntette fel, hogy a jogalkalmazó mulasztást követett el. Mindez alátámasztja, hogy annak állítása, hogy valaki jogszabálysértő mulasztást, törvénysértést követett el, tényállításnak minősül nem pedig a bírálat körébe tartozik.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, annak helyes indokaira utalással. Kiemelte, hogy a törvényellenesség vagy a törvényesség nem objektív kategória. Ellenkező esetben a jogalkalmazás nem jogász, hanem az empirikus tudományok valamely ágába tartozó szakértői tevékenység volna.

A törvényesség, törvényellenesség kérdésében való állásfoglalás ezzel szemben a kívánatos (sollen) rávetítése a jelenvalóra (sein), majd a kettő viszonyában fennálló azonosság vagy eltérés alapján levont logikai következtetés. Ami helyreigazítás tárgya lehet, az a tényhelyzet leírása, a jogi következtetés azonban nem.

Hivatkozott arra, hogy a törvényellenesség kategóriájánál a bizonyíthatósági teszt nem merülhet fel. Álláspontja szerint a felperes parlamenti képviselőségről való lemondása, és a lelkészi pályára való visszatérése kapcsán tett nyilatkozata is az összeférhetetlenségre vonatkozó véleménye megalapozottságát támasztotta alá.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között, a felülbírálati jogkörök korlátaira is figyelemmel vizsgálta felül. A fellebbezésben foglaltak alapján az eljárási szabályszerűség körében abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása sértette-e az ügy érdemére kihatóan az indokolási kötelezettséget. Az anyagi felülbírálat tekintetében pedig arról, hogy a törvényellenességre vonatkozó kijelentés vélemény vagy tényállítás, illetve az alperes állított-e valótlan tényt, vagy feltüntetett valós tényt hamis színben a helyreigazítási kérelemben sérelmezett módon.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felek a tényállás megállapításait nem vitatták, csak az abból levont jogi következtetéseket. A másodfokú bíróságnak ekként jogi minősítés kérdésében kellett állást foglalnia. Az elsőfokú bíróság indokolása nem akadályozta a fellebbezési jog gyakorlását, az elsőfokú eljárás megismétlése ezért még abban az esetben sem volt indokolt, ha az elsőfokú bíróság esetlegesen téves következtetéseket vont le a megállapított tényekből. Nem volt alapja az elsőfokú bíróság ítélete Pp. 380. §, Pp. 381. § alapján történő hatályon kívül helyezésének.

A másodfokú bíróság a megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítéletével és annak indokaival részben értett egyet.

Abból kellett kiindulni a PK 12. számú állásfoglalásra is figyelemmel, hogy a sérelmezett részeket, a cikk, illetve annak kiegészítése egészére tekintettel az átlagolvasó miként értelmezi.

A cikk törzsszövege kapcsán a másodfokú bíróság a 32.Pf.20.583/2018/5. sorszámú ítéletével helyreigazítást rendelt el a törvényellenességre vonatkozó kijelentés miatt. A „helyreigazítást kért felperes neve” elnevezésű kiegészítésben a cikk írója a közjogi törvényellenesség hiányát elismeri. Már nem a közjogi törvényellenességet, hanem az egyházjogi törvényellenességet elemzi. Ennek során bemutatja a református egyház törvényi rendelkezéseit, összeveti a felperes életrajzával, valamint az internetről megismerhető, lelkeszi tevékenységgel, és arra következtet, hogy a felperes saját egyháza törvényeivel szembe megy.

Abban a kérdésben osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a cikk kiegészítésében az alperes az egyház törvényeivel ellentétes felperesi magatartásra vonatkozó kijelentésével következtetést vont le. A jogellenességet, törvényellenességet tartalmazó közlés tekintetében helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy az általában logikai következtetés és nem objektíve bizonyítható vagy cáfolható tényállítás. A véleménynyilvánítás szabadságát súlyosan korlátozná, ha jogszerűen csak a jogilag valamely felsőbb bírósági szinten megfogalmazott, helyesnek minősített álláspontnak megfelelő jogi értékelést lehetne tenni közügyekre vonatkozó kérdésekben, közéleti szereplők cselekvései kapcsán. Az alperes érvelésével ellentétben ugyanakkor a törvényellenességre vonatkozó közlés nem olyan értékelés, amelyet ténybeli alapok nélkül is ki lehet jelteni.

A 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban is irányadó döntésként hivatkozott Csánics kontra Magyarország [EJEB, Csánics kontra Magyarország (12188/06), 2009. január 20., 39. bekezdés] ügy indoklására figyelemmel értékítéletnek, következtetésnek minősülő közlés esetén is szükséges, hogy azt elegendő ténybeli alap támassza alá {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [39]}. Légből kapott, semmiféle ténybeli alappal nem rendelkező, csak formailag következtetésként megjelenő közlések nem minősülnek a helyreigazítás alól kizárt véleménynyilvánításoknak.

Jelen esetben az alperes közölte a következtetése alapjául szolgáló elemeket, a felperes cselekvését, helyzetét, és az egyházjogi rendelkezést és azokat releváns logikai rendszerbe helyezte. Mivel a következtetés ekként - esetleges helytelenségétől függetlenül - nem volt kirívóan okszerűtlen, illetve rendelkezett ténybeli alapokkal a fentiek szerint, ezért az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján a törvényellenességre vonatkozó következtetés helyreigazításának nem volt jogszabályi alapja. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az a kérdés, hogy a felperes egyházjogilag az egyházi törvénynek megfelelően vagy azzal ellentétesen végzi a cikk kiegészítésben szereplő tevékenységeit, illetve mi a helyes értelmezése az egyházi törvénynek, társadalmi-politikai, illetve más jogági jogi vita körébe tartozik, amelyről a PK 12. számú állásfoglalás III. pontja értelmében a bíróság sajtóperben nem foglal állást. A helyreigazítási kérelem ezen első, törvényellenességre vonatkozó része tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

Abban a kérdésben, hogy a felperes által sérelmezett körben az alperes feltüntetett-e valós tény hamis színben, az elsőfokú bíróság nem adott ítéletében indokolást. Annak ellenére, hogy ennek a felperesi kérelemnek, hivatkozásnak a központi elemét, az alkalmi igazsolgálatra vonatkozó engedélyt, illetve kötelezettséget az elsőfokú bíróság a megállapított releváns tényállás részeként

rögzítette. Az erre vonatkozó hiányosság azonban a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján eltérő jogkövetkeztetések útján kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint.

Az alperes ismertette az egyházi törvényt, a felperes lelkészi szolgálatának szüneteltetését. A felperes igeszolgálatait, prédikáló tevékenységét ugyanakkor anélkül állította ezzel szembe, hogy közölte volna, miszerint az alkalmi igeszolgálat felperes számára nem kizárt szüneteltetés esetén, ugyanis a felperes arra egyházi engedéllyel rendelkezik. Ezáltal az átlagolvasó előtt a felperesről az a hamis kép alakulhatott ki, hogy a lelkészi szolgálat szüneteltetése időtartama alatt prédikációkat a felperes egyáltalán nem tarthatna, mivel a szüneteltetés azt jelenti, hogy semmilyen jellegű lelkészi tevékenységet nem folytat, csak a lelkészi státusza, végzettsége (jellege) marad meg.

A felperes az alkalmi szolgálatra feljogosító engedélyét, annak tartalmát és jogalapját a perben csatolt zsinati jogtanácsosi állásfoglalással és az ahhoz csatolt rendelkezésekkel alátámasztotta (35.P.20.656/2018/1. sorszám alatt benyújtott keresetlevél F/4/3. melléklete). Nem közömbös a felperes megítélése szempontjából annak ismerete az átlagolvasó számára, hogy a felperesnek engedélyezték az alkalmi igeszolgálatot vagy sem. A felperesre vonatkozó engedély a helyreigazítási kérelemben, annak tartalma a perbeli sajtó-helyreigazítási kérelem indokai között szerepelt. Az alperesnek akkor lett volna joga megtagadni ebben a körben a helyreigazítást a Pp. 495. § (2) bekezdés c) pontja alapján, ha az abban foglaltakat meg tudta volna cáfolni, vagy a felperes erre megkérdezését követően, visszaélészerűen hivatkozott volna.

A szüneteltetés alatt végezhető tevékenységre vonatkozó engedély léte, az alkalmi igeszolgálat lehetősége nem jogi vélemény, következtetés, hanem az alperes által fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott tényhelyzet leírásához tartozik.

Nem zárja ki az olyan vélemény alkotását, hogy ezzel együtt is szembe megy az egyház törvényeivel a felperes igeszolgálat, mivel lehet olyan véleményt is alkotni, annak helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül, hogy az engedély is ellentétes az egyházi törvény szövegével, vagy a felperes az alkalmi szolgálathoz képest túl sűrűn lát el igeszolgálatot. Ezért a másodfokú bíróság a valós tény hamis színben feltüntetése körében sem adott helyt maradéktalanul a helyreigazítási kérelemnek, különösen a törvényellenességre vonatkozó véleményt, felperes tudattartalmát illetően.

Ugyanakkor ezen körülmény ismertetésének elmaradása azt a valós tény, hogy a felperes minisztersége idején szüneteltette lelkészi szolgálatát, de közben alkalmi jelleggel igeszolgálatot láthatott el, abban a hamis színben tüntette fel, mintha a lelkészi szolgálati jogviszony szüneteltetése alatt igeszolgálatot egyáltalán nem végezhetne.

A másodfokú bíróság ezért ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletét az Smtv. 12. § (1) bekezdés, illetve a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a rendelkező részben foglaltak szerint helyreigazításra kötelezte az alperest.

A helyreigazítás szövegét a PK 15. számú állásfoglalást figyelembe véve a helyreigazításhoz szükséges mértékben és módon határozta meg, a valós tények közlését a cikkben érintett körre, az alkalmi igeszolgálatokra korlátozva rendelte el, valamint a sérelmezett közlésekkel azonos és azokkal együtt értelmezhető logikai helyen, a „felperes neve sajtó-helyreigazítást kért” kiegészítésben foglaltakat követően.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése

alapján részben megváltoztatta a rendelkező részben foglaltak szerint, egyebekben a per fő tárgya tekintetében az elutasító rendelkezést helybenhagyta.

A fellebbezés részben vezetett eredményre. A másodfokú bíróság a felek pernyertességének és pervesztességének arányát a helyreigazítás elrendelésére, ugyanakkor annak a kérelem tartalmára figyelemmel részleges sikerességére figyelemmel egyenlőnek tekintette, és úgy határozott a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján, hogy a felek az első- és másodfokú perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. szeptember 28.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró